

ת"פ 62920/07 - מדינת ישראל נגד רומיק יעקב

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 62920-07-19 מדינת ישראל נ' יעקב(עציר) ואח'
תיק חיזוני: 271542/2019

בפני כבוד השופט זיו אריאלי
מאמינה (המשיבה)
מדינת ישראל
נגד
רומיק יעקב
נאשם (ה牒בך)
החלטה

בפני בקשה מטעם נאשם 2 (להלן - המ牒בך) להשิต הוצאות על המשיבה.

רקע וטענות הצדדים:

1. המ牒בך (ונאשם נוסף) הורשו על פי הودאותם, במסגרת הסדר טיעון, בביטוי עבירות לפי פקודת הסמים המסתוכנים (סחר בסמים והחזקת סם שלא לצריכה עצמית). ביום 21.11.19 נזר דין של השנהים. במסגרת גזר הדין הוריתי על חילוט סכום כסף בזמן (אשר נתפס עם מעצרם של הנאים). אשר לקטנוו מסווג ימאה שנתפס מאות המ牒בך, ניתנה ארכה להפקדת סך של 11,050 ₪, ונקבע כי ככל שיופקד הסכום האמור בкопת בית המשפט תוך פרק הזמן שנקבע בגזר הדין - יוחזר הקטנוו לידי המ牒בך.
2. הסכום האמור הופקד בкопת בית המשפט, והקטנוו הוחזר לידי המ牒בך (באמצעות אחיו), וזאת לבקשת המ牒בך ובהתאם להחלטתי מיום 19.12.4.
3. ביום 25.3.20 הוגשה על ידי המ牒בך בקשה לביטול עיקול על הקטנוו, וכן לחיבת המשיבה בהוצאות. נטען, כי הקטנוו הוחזר לידי המ牒בך, וזה ביקש למכוון. ביום 19.3.20 ניסה המ牒בך למכור את הקטנוו לרוכש פוטנציאלי, אך זאת התברר כי על הרכב רובץ עיקול, אשר טרם הוסר על ידי המשיבה. המ牒בך פנה לתחנת משטרת זבולון, שם נמסר לו תחילת כי הנושא בתיפול. בהמשך נמסר לו כי ביטול העיקול יארך מספר ימים. נטען, כי יש להורות על ביטול העיקול לפחות, וכן לחיבת המשיבה בהוצאות בשל תחנות תחנת משטרת זבולון והתעמרותה במ牒בך.
4. ביום 29.3.20 הגיע המ牒בך הודעה עדכון, בה מסר כי ביום 26.3.20 הוסר העיקול מהקטנוו, ומשכך חזר בו מ牒בשתו למתן צו שיפוטי המורה על ביטול העיקול. עם זאת, עמד המ牒בך על עתרתו להשיט על המשיבה הוצאות בגין תחנות תחנת משטרת זבולון בשל עגמת הנפש שנגרמה לו.

- .5. ביום 6.4.20 הוגשה תגובה המשיבה, על ידי לשכת יועמ"ש של מחוז חוף. המשיבה אישרה כי ביום 8.12.19 הועבירה לתחנת זבולון בקשה למסירת הקטנווע, שכן הופק בkończת בית המשפט סך של 11,050 ₪. הקטנווע הועבר לידי אחיו של המבוקש למחמת היום, 9.12.19. מאחר והקטנווע נتفس בחשד לביצוע עבירות לפי פקודת הסמים המסתוכנים, נרשמה במשרד הרישוי העירה לפיה העיקול יוסר רק באישור הקצין האחראי על ניהול החקירה. העיקול לא הוסר עם מסירת הקטנווע לידי המבוקש בשל "היסח הדעת", מה גם שההחלטה בדבר החזרת הקטנווע לידי- לא כללה החלטה המורה על הסרת העיקול.
- .6. עוד נטען כי סמוך לאחר הסרת העיקול, ביום 26.3.20, הועבירה הבעלות בקטנווע לאדם אחר, ומכאן שעליה בידי המבוקש למכור את הקטנווע, ולא נגרם לו נזק כלשהו. משכך, עתירה המשיבה להורות על דחיתת הבקשה.
- .7. ביום 24.5.20 התקיימם דיון אליו לא התיציב נציג מטעם המשיבה. מספר דקות עובר לתחילת הדיון, נשלחה בקשה דחיה מأت המשיבה, בה נטען כי נציג המשיבה סבר בטעות שהדיון מתקיים בבית משפט השלום בקריות (ולא בחיפה), וכי דבר הטעות התגלה דקות ספורות טרם موعد הדיון. הדיון נדחה לפיקר ליום 25.5.20. תוך שהմבוקש עומד על זכותו לבקש לחיב את המשיבה בהוצאות בגין דחיתת הדיון.
- .8. ביום 25.5.20 התקיימם דיון בבקשת המבוקש. במהלך הדיון חזר כל צד על טענותיו. המבוקש הוסיף כי ביום 19.3.20 סיכם עם מוכר פוטנציאלי כי הקטנווע ימכר ב"מחיר מחרון". לאחר שאותו רוכש גילה כי הקטנווע מעוקל לטובת משטרת ישראל - העסקה בוטלה. בעבר שבועיים מכר המבוקש את הקטנווע לרוכש אחר, במחיר הנמוך ב- 3,000 ₪ ממחיר המחרון. עוד עתר המבוקש להשיט על המשיבה הוצאות בגין בזבוז הזמן שנבע מאי התיציבות המשיבה לדיון ביום 24.5.20.
- .9. נציג המשיבה לא ידע לציין מתי הוטל מלכתחילה העיקול על ידי המשיבה. נטען כי העיקול נרשם במערכת המשפטית, והנושא טופל על ידי קצינת החילוט המחויזת. לטענת נציג המשיבה, הוא "מאמין" כי גם ביטול העיקול בוצע באמצעות קצינת החילוט, והחזרת הקטנווע נעשתה על ידי תחנת המשטרה, ובתיום עם קצינת החילוט. עוד נטען כי נראה נמצאה תיעוד אצל קצינת החילוט, אותו ניתן להציג לעיון בית המשפט. אשר לבקשת המבוקש לחיב המשיבה בהוצאות בגין ביטול הדיון ביום 24.5.20, מסר נציג המשיבה כי לא ידוע לו מודיע הגיע טווע המעצרים לדיון ביום 24.5.20 בבית משפט השלום בקריות. תיק החקירה הוגש לעיון.
- .10. לאור האמור, הורתתי למשיבה להגיש הודעת עדכון וביצירוף אסמכתאות מתוך תיק החילוט, בכל הנוגע למועד רישום העיקול והפרוצדורה המתיחסת לשחרור הקטנווע התפוס.

- .11. ביום 1.6.20 הוגשה "תגובה מטעם המשיבה". בתגובה נטען כי אין לבית משפט זה סמכות עניינית לדון בנושא עתירת המבוקש לפיזוי, כי מדובר ב"בקשה נקמנית" של המבוקש, "אשר כל רצונו לשפות עצמו נוכח ההליך הפלילי". בתגובה נטען כי המבוקש נצער ביום 17.4.19 בחשד לביצוע עבירות סמים (כל הנראה מדובר

בטעות סופר, והմבוקש נעצר ביום 14.7.19. ביום 24.7.19 ניתן בבית משפט השלום בקריות צו מנעה, במטרה למנוע העברת בעלויות. היחידה החוקרת העבירה את העתק החלטה למשרד הרישוי. לאחר שנגזר דין של המבוקש, ולאחר הפקדת הסכום של 11,050 ₪ - הוחזר הקטנווע לידי מיוופה כח של המבוקש. ביום 20.3.20 שלח המבוקש תלונה בכתב לתחנת משטרת זבולון, למחמת שוחח עם המבוקש קצין פיקוח ובקרה, ומסר לו כי ביטול העיקול יאריך מספר ימים. המבוקש לא המתין, והגיש בקשה נגד המשיבה. יום לאחר מכן - הוסר העיקול, והקטנווע נמכר.

עוד נתען בתגובה המשיבה, כי אין מדובר בחוסר תום לב של מי מהשוטרים, אלא ב"היסח הדעת", שכן לא נרשם בהחלטה להחזרת הקטנווע, "ברחל בתר הקטנווע", כי יש להסיר את העיקול. על המבוקש היה להמתין להחלטת היחידה החוקרת, טרם פניה לבית המשפט. היה עליו, בנוסף - לפנות לבית משפט השלום בקריות אשר נתן את הצו) - ולא לבית משפט זה אשר דן בתיק העיקרי. לבסוף, נתען כי דרישת המבוקש לפיצויו הייתה צריכה להיות מוגשת כהילך אזרחי, ועל המבוקש היה להעתק הבקשה לפרקליטות מחוז חיפה (אזוריה), המציגת את משטרת ישראל.

אשר לאי התיעצבות המשיבה לדין ביום 24.5.20, נתען כי המשיבה סקרה בתום לב כי הבקשה תידין בבית משפט השלום בקריות - אשר הוא בית המשפט ש"בסמכותו העניינית לדין בבקשתה".

דין והכרעה:

ע"י נתי בכתב הטענות על נספחיםם וכן ע"י נתי היטב בתיק החקירה שהוגש לעיוני.
לא מצאתה הסבר של ממש להתנהלות המשיבה. כל שניtan למצוא בתגובה המשיבה הוא זריקת אחריות על המבוקש (אשר לא המתין, ו"שעת" להגיש "בקשה נקמנית"), ועל בית המשפט (אשר לא הורה למשיבה, "ברחל בתר הקטנווע" כי עליה להסיר את העיקול, בנוסף למסירת הקטנווע לידי המבוקש). ובאשר לאחריות המשיבה - אין הסבר או חזי הסבר, אלא אמרה ריקה בדבר "היסח הדעת".

ודוק: הוריתי למשיבה להמציא אסמכתאות התומכות בטענותיה בדבר השתלשלות העניינים, לרבות רישום של פעולותיה. אפשרתי למשיבה להמציא העתקים של רישומים מתוך "תיק החלטות", או כל תיק אחר בו **אמור** להימצא תיעוד של פעולות המשיבה. המשיבה, וטעמיה עמה, לא מצאה לנכון לצרף לתגובהה כל תיעוד או אסמכתא כאמור. תיק החקירה אשר הוגש לעיוני - אינו כולל שום תיעוד בדבר הטלת העיקול, החזרת הקטנווע לידי המבוקש, או ביטול העיקול. לא מצאתה כל הסבר או טענה של המשיבה, ביחס לעובדה כי גם בחולוף מספר חודשים לאחר שניתן גזר הדין, ולאחר שניתנה החלטה המורה על החזרת הקטנווע אף לאחר שהוחזר הקטנווע בפועל - לא מצאה המשיבה לנכון להסיר את העיקול. הטענה כי העיקול לא הוסר עם מסירת הקטנווע לידי המבוקש בשל "היסח הדעת" - לאו טענה היא. הטענה כי החלטת השחרור לא כללה הוראה בדבר הסרת העיקול - אינה אלא ניסיון לגל格尔 את האחריות למחדלי המשיבה - לפתחו של בית המשפט [ואבاهיר במאמר מוסגר, כי בגזר דין ניתנה הנחיה הנוגעת להחזרת הקטנווע, בהתאם ועל פי הסמכות אליהן הגיעו הצדדים];

הצדדים לא טרחו להודיע לבית המשפט, בשום שלב, כי בנוספ' לתפיסת הקטנווע - גם הוטל עיקול לבקשת[meshive].

.17 העובדה כי המשיבה מסרה את הרכב לידי המבוקש, מבל' להסיר את העיקול שהוא עצמה הטילה - הינו בוגדר תקללה. מצופה היה מהמשיבה למנוע תקלות מסווג זה, על מנת ש"השותה דעת" שכאה לא יגעו בזכיות קניין של הפרט. לא קיבלת כל הסבר לאופן היוצרות התקלה, ואילו מנגןונים קיימים אצל המשיבה לשם מניעת תקלות דומות. לא מצאת כל "יצור נקנות" בפנייה המבוקש לערכאות, אלא ניסiou לעמוד על זכויותיו.

.18 אף לא מצאת כל ממש בטענת המשיבה בדבר היעדר סמכות עניינית לדון בבקשת (כל הנראה, כוונת המשיבה היא לסמכות מקומית). הטיפול בתיק, על קרבו ועל כרعي, הועבר מבית משפט השלום בקריות, לבית משפט זה. החלטה בדבר החזרת הקטנווע לידי המבוקש - ניתנה על ידי בית משפט זה. משכך, הרי שבית משפט זה מוסמך גם ליתן כל החלטה באשר לביטול העיקול שהוטל על הקטנווע לבקשת המשיבה [ואזזכיר כי זו הייתה בקשתו הראשונה, והעיקרית, של המבוקש]. עוד אציין, בבחינת מעלה מן הצורך, כי לא הוצאה לעינוי כל אסמכתא המלמדת כי העתק הבקשת למטען צו מניעה, או העתק צו המנעה - הומצאו לידי המבוקש, או כי ידוע על עצם קיומו של העיקול, טרם ביקש למכור את הקטנווע. משכך, לא ברור מה הטעם לפגם שמצאה המשיבה בהתנהלות המבוקש, משפנה לבית משפט זה בבקשת להסיר את העיקול.

.19 במסגרת השיקול אם להיעתר לבקשת המבוקש אם לאו, יש לנקח בחשבון את עצמת הפגיעה בזכיות המבוקש, משך הזמן בו נגעו זכויותיו, נסיבות הפגיעה, האם מדובר בשגגה או בכוונת מכוון, אלו מהלים ביצעה לשם תיקון הפגיעה עם התגלותה - וכמוון הנזק שנגרם למבקר, והיקפו.

.20 בעניינו, מדובר בפגיעה ממשית בזכיות המבוקש, אך בעוצמה שאינה גבוהה. הקטנווע הוחזר לידי המבוקש במועד, והתקללה בהתנהלות המשיבה עניינה באיחור בהסרת העיקול שהוטל על הקטנווע. בנוסף, המשיבה הזדרזה לתקן את התקלה, מיד לאחר שהתגלתה. לא הובאה לפני כל ראייה המלמדת על כך שלמבקר נגרם נזק של ממש בשל אי הסרת העיקול. הקטנווע נמכר מיד עם הסרת העיקול. טענת המבוקש, כי מכר את הקטנווע במחair מופחת - לא נתמכת בכל ראייה (ואף לא מצאת כל היגיון בטענה, שהרי עם הסרת העיקול - ניתן למכור את הקטנווע לפי שוויו).

.21 אף הנזק הלא ממוני שנגרם למבקר - אינו מן הגבויים. כאמור, הקטנווע נמכר מיד עם הסרת העיקול. הטיפול בהסרת העיקול - ארך זמן מועט. משכך, לכל היותר יש לחיב את המשיבה **בהוצאות בסכום סמלי**, בגין התנהלותה של המשיבה, ומחדליה אשר תוארו לעיל הנוגעים לאיחור בהסרת העיקול על הקטנווע.

אדגיש - אין מדובר ביפוי על פי דיני הנקיין או בתובענה אזרחית אחרת (כטענת המשיבה), ואין מדובר בהשתתף הוצאות לפוי חוק אישור לשון הרע (כטענת המבוקש). מדובר בהטלת הוצאות על בעל דין, המזכה בוגדי סמכותו הטעואה של בית המשפט, בסיום של הליך המתקיים בפניו, ולאחר שניתנה לצדדים זכות טיעון בעניין.

.22 לעניין עתירת המבוקש להשיט על המשיבה הוצאות בגין אי התיעצבותה לדין ביום 24.5.20 - הרי שמדובר בטענה שבדין יסודה. בכל הבוד, הסביר המשיבה בעניין זה - מעוררים תמייהה. טוען המעצרים של תחנת משטרת זבולון מכיר היטב את שופטי בית משפט השלום בקריות, ואף מכיר את הח"מ (והופיע בפניו לא פעם). החלטתי מיום 10.5.20, בה נקבע הדיון בפני ליום 24.5.20 - הומצאה למשיבה. הטענה כי טוען המעצרים סבר בטעות שהדיון יתקיים בפני, בבית משפט השלום בקריות, גוררת הרמת גבה, ואין מקום להרחב מעבר לכך. המבוקש התיעצב לדין ביום 24.5.20, לשואו, ושל מחדל אשר כל כלו רובץ לפתחה של המשיבה. לא מצאתי בהסביר המשיבה כל נימוק מדויק להימנע מלחייב אותה בהוצאות בגין כך. גם כאן, סבורני כי יש מקום בחיוב בסכום סמלי בלבד.

.23 סוף דבר, דין הבקשה להתקבל. **אני מחיב את המשיבה בתשלום סכום הוצאות כולל בסך 750 ₪, אשר ישולם למבקר בתוך 45 ימים מהיום.**

.24 בשולי הדברים, יש לקוות כי המשיבה תפיק את הלקחים הדרושים, על מנת לקיים מגנון פיקוח ובקרה על החזקת תפיסים (אשר מצד התפיסה קיימים בגנים גם עיקול ברישום), וזאת כדי למנוע תקלות דומות בעתיד.

זכות ערעור כחוק.

הזכירות תעביר את העתק ההחלטה לצדים. תיק החקירה יוחזר לידי המשיבה, בתיאום עם המזיכירות.

ניתנה היום, ט"ו סיון תש"פ, 7יוני 2020, בהעדר הצדדים.